

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Σε κανένα άλλο τόπο δεν ξέρουν να ξεγελούν τον άλλον με τόσο μαστοριά όπως στο Λονδίνο. Και άκριβως, το κόλπο που θα σάς διηγηθώ έγινε κατά το λονδρέζικο σύστημα.

Στην οδόν Ριβολί—που λάμπει από τα φώτα—γυναίκες του ελαφροκόσμου περνούν κουνιστές, κορτάζιδες, ένα πλήθος ανάμικτο Άγγλοι, Κινέζοι, τσεχολοβάκοι και κίμποσοι παριζιάνοι από το Λών.

Ένας άγγλος λιποτυρισμένος στηλώθηκε μπροστά στη βιτρίνα ενός άδαμαντοπωλείου. Με μάτι ψυχρό και άναλυτικό φαίνεται πως εξετάζει την αξία των διαφόρων διαμαντιών που είνε εκτεθειμένα εκεί.

Ύστερα άπ' αυτή την εξέταση άποφ.σίζει να σηκώσει τη ματιά στην έπιγραφή. Διαβάσει: «Σίμων Πικολιέν— Κοσμήματα», και χωρίς καθόλου να διστάση, μπαίνει στο λαμπρό χρυσοχοείο.

Ο Σίμων τρέχει ό ίδιος να υποδεχθί τον πελάτη του.

—Γκ ν τ μπαϊ, έχει διαμάντια; Διαμάντια μεγάλο αξία;

Ο χρυσοκόος άπλωσε στη μίστρα ρουμπίνια, ζαφίρια, άμεθύστους, που σκορπισαν επάνω στο γυαλί την πολύχρωμη λάμψη τους. Ο άγγλος κτύπησε αυτό το θησαυρό με την ίδια άδιαφορία που θάδειχνα εγώ κτυτώντας μι άναμένη γόπα.

—Βέρν γουέλ! βέρν γουέλ! αυτά ντίν είναι εξαιρετικό! Κάτι τι έκτακτο! Θέλει έγκω διαμαντικό εξαιρετικό, να προσφέρει δώρο στους γάμους της μίς που το έχω πολύ φίλη.

Ο Σίμων του παρουσίασε τότε άλλο στόκ από διαμαντικά.

—Α ό! Είναι καλά, μά όκι εκείνο που θέλει έγκω. Θέλει πέτρα εξαιρετικό, πολύ ακριβό! Α ό! αυτό είναι φραϊά, μά όκι για λόρδο όπως έγκω...

Και έκαμε τάχα ως φεύγει.

Ο Σίμων δεν ήθελε ν' άφήση να του ξεφυγή ένας τέτοιος πελάτης:

—Περιμένετε, μιλόρδ; θά σάς δείξω ένα πετράδι σπάνιο γιατί είναι μοναδικό στο είδος του. Ένα διαμάντι του Τράνσβαλ, βάρους εξαιρετικού. σάς κώνη

Και του παρουσίασε μι άλλη κασσετίνα, που κατέβασε από τον τοίχο, και έβγαλε από μέσα ένα διαμάντι μοναδικής όμορφιάς.

—Αό! πόσο κοστίζει αυτό!

—Κοιτάξτε το, τί όω ότο, τί σπάνιο που είναι! Θα πληρώστε μόνο είκοσι χιλιάδες φράγκα!

Ο άγγλος έβγαλε από μι πλατειά τσέπη ένα πορτοφόλι παραφουσκωμένο και μέτρησε άπαθίστατα είκοσι χιλιόδραχμα. Πήρε το διαμάντι μέσα στη μεταξωτή του κασσετίνα κ' έφυγε.

Ο Σίμων Πικολιέν έτριψε τα χέρια: «Τι ήμέρα τυχερή! Τι τυχερή ήμέρα!!!»

Ξέρετε να σαλτάρετε; Λοιπόν: Ένα... δύο... τρία ως πηδήσουμε εκατόν ογδώντα φύλλα του ήμεροδείκτη και ως προχωρήσουμε έξη μήνες έμπρός.

Ο Σίμων έλαβε μι άρχοντική έπιστολή με στέμμα βαρώνου. «Έξαιρετε φίλε»

»Εσκέφθην να προσφέρω το διαμάντι, που ήγόρασα, ως γαμήλιον δώρον εις την άνεψιάν μου Έ. Λυθυμό λοιπόν να της εύρω άλλο ένα όμοιον διά να τ' άδωσω και να κάμω σκουλαρίκια.

»Δέν θα σάς παζαρέψω την αξίαν του. Θα τ' πληρώσω δυο-δυο.

«Βαρώνος Μότιπες»

«Στητή Τηρίλ, 6. Λονδίνου»

»Από αυτή την ήμέρα ό Σίμων που έπρόβλεπε χρυσές δουλειές κοιτάεξ με κάθε τρόπο να εύρη ένα διαμάντι που να κάνει ταίρι με το διαμάντι του βαρώνου.

»Ας σαλτάρουμε λίγο, πάλι.

»Ένας κύριο· μεσόκοπος μιλεί με τον Σίμωνα:

»Ο κύριός μου είναι τελείως ξετιναγμένος και για να βαστάξη τη θέσι του πρέπει να πουλή. Κοιτάεξ αυτά τ' άδαμαντικά.

Και άπλωσε ευπρός του μερικά μικρά πετράδια.

—»Οι μέτρια πράγματα—είπε ό Σίμων,—κανένα χιλιόδραχμο θά στοιχίζου.

F

ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΣΧΑΚΗ

Μά φορά ό Ίγνάτιο, Μοσχάκης κηρύ των άπό του άμβωνος τή. Ά ίας Ειρήνης, είπε κατά λάθος, ότι ό Ίησους Χριστός «έ ρεψεν έν ή έρήμω... πέν τ ν ανθρώπους με πέντε χιλιάδας άρτων!» — Αυτό, πάτερ μου, άναφωνεί εις τών άρρεατών, ό Μ. Κατοίμαλης, ήμπορούσα να τό κάμω και έγώ.

»Ο Μοσχάκης έννοήσας τό σφάλμα του δεν άπεκρίθη, άλλ' έπερίμενε κατάλληλον περίστασιν διά να τον εκδικηθί.

Τό έπόμενο έτος, ότε πάλιν έζήρτην επί του αύτου θέματος έπρόσεξε και είπε τό σωστό. Δηλαδή ότι, «με πέντε άρτους ό Ίησους έθροσε πέντε χιλιάδες ανθρώπων έν τή έρήμω». Στραφείς δέ συγχρόνος πρός τον Κατοίμαλιν του φωνάζει:

—Αί, λοιπόν, κώ Μιχάλη, μπορούσε να τό κάμης και σύ αυτό; Τετραπέρατος όμως κ' ό Κατοίμαλης τ' ύ λέει:

—Μάλισα, πάτερ μου, θά τους έθροφα με τ' άπερισσείματα τά περυνά! ! !

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Έξελθών εις περιοδεί ν στην Πελοπόννησο ό Καποδίστριας έν συνοδεία του Κοιλοστράτη και βαίνων την πρός την Νεμέαν άγουσαν, είπε πρός τ ν γέροντα στρατηγών: —«Είλημονήσαμε, Άρχηγέ. και δέν έφροντίσαμεν για τό σπίτι που θά με νοιμε. Έπρεπε να στείλουμε άνθρωπο να άγοράση και τρώφια.

—«Ένοιω Σου, Έκλαμπρότατε άπήνησεν ό Κοιλοστράτης, έφρόντισα γ'ω για όσα. Τά βάρετα θά πέσουν στο Δεσπότη!»

—«Μά αυτό που λέ εις, Άρχιέ, προσέθηεν ό Κυβερνήτης, δέν είναι σωστό. Ο Δεσπότης είναι φτωγός άνθρωπος.»

—«Τι λές Έκλαμπρότατε; άνταπήνησεν ό Γέρον, φτωγός εν' ό Δεσπότης, που παίρν' από πεθομένους και ζωντανούς; Φτωγός εν' ό Διόδοτος!»

Και ό στανίως γελών Καποδίστριας έκαρδίστηκε στά γέλια, άκούσας τον χαρακτηρισμόν αυτόν του Γέρον του Μωρηά.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

—«Άρχηγέ», είπε μετά την έν Άρχαγώβη μ'ήν στον Καραϊσκάκη κάποιος στο τιώτης π ραπονοόμενος, «ό τάδε στρατιώτης μο' πήρε τ' άρματα μου! Ήτανε μαλαμοκαταπιμένα! Να διαδώ με μου τά δώση!»

—Σου τ' ά γύρεψε όρε, ρώτησεν ό Καραϊσκάκης, ή σου τα πήρ' με τό ζόρι;

—Με τό ζόρι μου τά πήρε Άρχηγέ, άπήνησεν ό στρατιώτης. —Με τό ζόρι όρε τον άφησεν να σου τά πάρη; φωνάζε ό Καραϊσκάκης. Τότε όρε δέν κάνεις για πολεμιστής. Να πās να γίνης καλόγερος στο μοναστήρι της Τατάρανα! Αίντε!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

—Θεέ μου— πώς να νάμι! Ο κόντης περιμένει... Κοιτάεξτε μ' έξουσιοδοτήσε, άν δέν εύρω άλλο τρόπο, να πουλήσω αυτό έδω... Και παρουσίασε στο χρυσοκόο ένα όμαίτατο διαμάντι ίδιοκαί άπαγάλλακτο με κείνο του λόρδου. Μ' αυτό το διαμάντι Σίμων θά κά νη τ' δουλιά του. Του ήρθαν στο νου τά λόγια της έπιστολής: «Δεν θά παζαρέψω την αξία του.»

—Πόσα;

—Είκοσιπέντε χιλιάδες!

»Η συμφωνία εκτίεσε. Ο Σίμων κάθησε στο γραφεύ του άμέσως και έγραψε:

«Κίριε βαρώνε.

»Δέν λογάρισα τή δαπάνη, πλήρωσα 50χιλιάδες φράγκα και βρήκα τό ταίρι στο διαμάντι σας...»

»Ακόμη σήμερα άν διαβίητε από την οδόν Ριβολί, θά ίδίητε τον καλ ό Σίμωνα Πικολιέν να περιμένη τον Άγγλο λόρδο. Δέν έννόησε ακόμη ό δυστυχισμένος τό παιγνίδι που του έπαίξε ό λόρδος του, που λώντας του τό ίδιο του διαμάντι 5 χιλ. παραπάνο! ΛΟΝΔΡΕΖΟΣ

